

věto generelní zmocnění nastalo pak usnesením obec. zast. ze 14. června 1898, jímž vydán shora zmíněný organizační statut pro obecní stráž bezpečnostní, neboť §em 4 tohoto statutu přeneseno provisorní přijímání policejních úředníků a služebníků na starostu spolu s předsedou policejní sekce.

Názor, že za platnosti zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z. právo obec. zast. jmenovati úředníky na jiný orgán přeneseno býti nemůže, jest prý nezákonný, neboť zákon nic takového nezakazuje, což by výslovně učiniti musil.«

Názor tento nemohl nss uznati správným. Předem dlužno poukázati na to, že st-lem dovolaný organizační statut o nějaké delegaci kompetence k jmenování obecních úředníků policejních vůbec nemluví. Jeho § 4 vztahuje se toliko na »stráž« a »policejní zřízení«, pod kterýžto pojem rozhodně nelze zahrnouti též obecního úředníka policejního.

Nad to však vyslovil nss již ve svém nál. Boh. 119 adm. právní názor, že jmenování obecních úředníků smí za platnosti zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z. česk. jen obecním výborem — nyní tedy obecním zastupitelstvem — býti provedeno. Tato zásada platí zřejmě jak pro jmenování definitivní tak i pro jmenování provisorní. I kdyby tedy pravdou bylo tvrzení st-lovo, že cit. organizační statut delegoval kompetenci k přijímání úředníků policejních na starostu obce v souhlasu s předsedou policejní sekce — ač ve skutečnosti, jak shora dovedeno, se tak nestalo — nemohl by st-l z ustanovení tohoto pro svůj názor ničeho dovozovati, neboť statut onen, vydaný na základě usnesení obec. zastup. ze 14. června 1898, byl by v tomto směru vydáním cit. zák. z r. 1908 doznal ex lege změny, tak že v r. 1919, kdy cit. zák. z r. 1908 byl již v účinnosti, nemohl st-l ani provisorním úředníkem obecním se státi jinak, než na základě usnesení obec. zastupitelstva. Ježto pak sám doznává, že na jakémkoli jeho jmenování obecním úředníkem, tedy ani provisorním, se obec. zastup. nikdy neusneslo, nemůže v zamítnutí jeho žádosti býti spatřováno žádné porušení jeho práva, když nárok svůj na jmenování obecním úředníkem o žádný jiný právní titul neopírá a důvodně by opřítí ani nemohl.

Slušelo proto stížnost jeho zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3606.

Administrativní řízení. — Řízení před nss-em: Nesprávné právní poučení v rozhodnutí politického úřadu jest podstatnou vadou řízení, ke které nss hledí z moci úřední.

Vyvlastnění. — Administrativní řízení: Vyvlastňovací nález zemské správy politické podle pražského asanačního zákona není za všech okolností rozhodnutím konečným.

(Nález ze dne 13. května 1924 č. 8358).

Věc: M. Sch. a spol. v Praze (adv. Dr. Rud. Heitler z Prahy) proti zemské správě politické v Praze (za zúčastněnou obec hl. města Prahy mag. rada Dr. A. Eršil) o vyvlastnění domu dle zákona asanačního.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyvlastnila zsp v Praze podle § 19 zák. z 11. února 1893 č. 22 ř. z., zák. ze 17. dubna 1903 č. 88 ř. z. a zák. z 24. března 1913 č. 50 ř. z. za příčinou úpravy asanačního obvodu hl. města Prahy domy č. p. — a — v Praze, náležející st-lům.

Ke stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvedenými vlastníky uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutím dostalo se st-lům poučení o opravných prostředcích v tom smyslu, že nemají dle ustanovení § 20, odst. 3 zák. asanačního z r. 1893 právo, vyvlastňovacímu nálezu rekusem odporovati. Označila tedy zsp své rozhodnutí za konečné. Avšak toto poučení o opravných prostředcích nelze srovnati s cit. ustanovením zákona, v jehož originálním textu se praví: »Ein Enteignungserkenntnis kann von dem Unternehmer, sowie von dem Enteigneten, welche rechtzeitig Einwendungen gegen die Enteignung erhoben haben, auf dem Wege des Rekurses insoweit angefochten werden, als das Erkenntnis dem Begehren, welches die den Rekurs ergreifende Partei gestellt hatte, nicht stattgegeben hat.«

Tím není vysloveno, že rozhodnutí zsp-é je konečné, nýbrž je toliko vymezeno, v jakém rozsahu lze je před vyšší stolicí bráti v odpor. Otázku, v jakém rozsahu lze nález vzít v odpor, přísluší však posouditi nikoliv stolicí první, nýbrž stolicí rekursní, a nemůže se jí podle ustanovení § 5 zák. o ss ani nss zabývat, dokud nebylo o ní rozhodnuto poslední příslušnou stolicí správní. Dostalo se tedy st-lům nesprávného poučení o opravném prostředku.

Nesprávné poučení o opravných prostředcích zakládá se dle § 3 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. vadu řízení, k níž soud musí hleděti z úřední moci, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 3607.

O b e c n í d á v k a z n á p o j ů: * Poznámka při § 1 Pravidel o vybírání obecní dávky z nápojů (nař. vlády z 27. dubna 1922 č. 143 Sb.) neodporuje ustanovení § 38, odst. 2 a § 35, odst. 3 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb.

(Nález ze dne 13. května 1924 č. 8376).

V ě c: Městská obec R. proti zemskému správnímu výboru v Praze o obecní dávku z piva.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstvo v R. usneslo se ve schůzi dne 4. října 1922, aby byla v obci vybírána dávka z piva a sice: z 1 litru piva výčepního 8 h, z 1 litru piva ležáku 12 h a z 1 litru piva speciálního nebo cizozemského 20 h.

Nař. rozhodnutím bylo podle ustanovení § 35 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. dáno povolení, aby byla v obci R. ode dne 1. února 1923 do 31. prosince 1928 vybírána obecní dávka z nápojů podle připojených pravidel, jež byla zároveň schválena s tou výhradou, že dávka z piva